

Ο πράος και ταπεινός όσιος Γεώργιος Καρσλίδης († Μοναχός Μωσής Αγιορείτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Νοεμβρίου 3, 2018

Τιμάμε σήμερα, αδελφοί μου αγαπητοί, έναν άσημο ιερομόναχο, έναν φτωχό παπαδάκο, έναν ολιγογράμματο κληρικό, έναν φιλάσθενο άνθρωπο. Υπήρξε κρυμμένος, αφανής, άδοξος, άγνωστος στους πολλούς, ενίοτε παρεξηγημένος, κυνηγημένος, δίχως εξωτερικά φανταχτερά προσόντα, λογιότητα, ρητορεία, υψηλές γνωριμίες, παρεμβάσεις στην κοινωνική ζωή δυναμικές, μεγάλη συνοδεία και δημοσιότητα. Πού τον βρήκε ο Θεός; Τι ήταν αυτό που τον ανέδειξε; Αμέσως θα πούμε πως ήλκυσε τη χάρη του Θεού, η μεγάλη και παντοτεινή αγάπη του προς Αυτόν και τα πλάσματα του και η συνεχής και γνήσια ταπεινοφροσύνη του. *“Επί τίνα επιβλέψω, ει μη επί τον πράον και ταπεινόν τη καρδία”*. Εκεί αναπαύεται το πνεύμα του Θεού κι εκεί σκηνώνει η χάρη του.

Ο πιστός, φιλόθεος, φιλάγιος και φιλόσιος λαός κατακλύζει τις ημέρες αυτές την ευαγή μάνδρα της φιλάρετης αυτής αδελφότητας των μοναζουσών, του ιερού κοινοβίου της Αναλήψεως του Σωτήρος, που ίδρυσε προ εβδομήντα ετών ο όσιος πατήρ ημών Γεώργιος Καρσλίδης, που εκοιμήθη τον ύπνο του δικαίου προ πενήντα ετών. Γεννήθηκε ο τρισόλβιος στην Αργυρούπολη του αγιότεκνου και αγιοτρόφου

Πόντου, του πολύτεκνου και καλλίτεκνου, το 1901. Πολύ μικρός ορφάνεψε και την ανατροφή του ανέλαβε η ευλαβεστάτη κι ευσεβεστάτη γιαγιά του. Μετά τον θάνατο της γιαγιάς του και της ενάρετης αδελφής του αναχώρησε με τον παππού του για το Ερζερούμ, τη Θεοδοσιούπολη του Πόντου.

Ο θάνατος και του παππού του και η κακομεταχείριση του αδελφού του τον πήγαν στα μέρη του Καυκάσου. Μόνος, φτωχός, πονεμένος και αναγκεμένος, συντροφεύεται κι ενισχύεται από αγίους σε όνειρα και οράματα. Έφθασε στην Τυφλίδα της Γεωργίας και οδηγήθηκε από τον εκεί επίσκοπο στην ιερά μονή της Ζωοδόχου Πηγής. Ενδύθηκε το τίμιο του μοναχού ένδυμα στην ηλικία μόλις των εννέα ετών. Το διατήρησε επί μισό αιώνα και το τίμησε στο έπακρον.

Αγάπησε από νωρίς υπέρμετρα τη θεοφιλή άσκηση και τη θεοειδή προσευχή. Στις 20.7.1919 εκάρη μοναχός και από Αθανάσιος ονομάσθηκε Συμεών. Κατά την ώρα της κουράς του, λέγεται, πως οι καμπάνες της μονής σήμαιναν μόνες τους. Στη μονή συνάντησε ένα θείο του επίσκοπο, που τον βοήθησε πνευματικά. Το άθεο καθεστώς της επανάστασεως του 1917 δίωξε σκληρά την Εκκλησία, τον κλήρο και τον ανθηρό μοναχισμό. Μαζί με άλλους μοναχούς της μονής του φυλακίσθηκε, ομολογώντας θαρρετά την πίστη του, σε μία ανήλια και υπόγεια φυλακή, υγρή και βρωμερή, απ' όπου περνούσαν υπόνομοι. Υπέμεινε απτότητα κι ελπιδοφόρα, μεγάλες και φρικτές κακουχίες με άκρα εμπιστοσύνη στον Πανοικτίρμονα Θεό. Πολλοί αδελφοί του τελείωσαν μαρτυρικά τον βίο τους εκεί. Με τη δυνατή βοήθεια της Υπεραγίας Θεοτόκου, την οποία πάντοτε υπεραγαπούσε, γλύτωσε από βέβαιο θάνατο. Στις 8.9.1925 χειροτονήθηκε ιερέυς και ονομάσθηκε Γεώργιος. Λειτουργούσε με περισσή ευλάβεια στα γεωργιανά.

Σύντομα απέκτησε φήμη διακριτικού, διορατικού και προορατικού Γέροντος. Κόσμος πολύς πήγαινε από μακριά να γνωρίσει και να συμβουλευθεί τον ενάρετο, νεαρό ιερομόναχο Γεώργιο. Το 1923 από την Τυφλίδα μετέβη στο Σουχούμ. Στις συχνές θείες Λειτουργίες του μνημόνευε πλήθος ονομάτων. Στο ταπεινό κελλί του μελετούσε αδιάκοπα και προσευχόταν θερμά συνεχώς. Η ευαγγελική εγκράτεια, η διακριτική άσκηση, η καθημερινή αγρυπνία και η άκρα νηστεία είχαν μόνιμη θέση στην οσία βιοτή του. Οι θεόπνευστες και θεοκίνητες προφητείες του εκπληρώνονταν προς θαυμασμό πολλών. Όλοι τον πλησίαζαν ως ένα άγιο.

Το 1929 κατάφερε να έλθει στην αγαπητή του Ελλάδα. Εγκάρδια δοξάζει τον Πανάγαθο Θεό για τη σωτηρία του. Ο μαρτυρικός Πόντος, η μακρυνή Γεωργία και η ταραγμένη Ρωσία μένουν στη μνήμη του ως τόποι αγώνων, ασκήσεων, μαρτυρίων και θυσιών. Από τη Θεσσαλονίκη μετέβη στην Κατερίνη, στο Κιλκίς και κατέληξε εδώ, στη Σίψα της Δράμας το 1930. Οι κακουχίες της φυλακής, οι ταλαιπωρίες και οι στερήσεις τον είχαν αφήσει ημιπαράλυτο, πολύ αδύναμο και πολλές φορές δυσκολευόταν και να βαδίσει, ώστε τον σήκωναν στα χέρια, για να μετακινηθεί· στη

Θεία Λειτουργία όμως δεν πατούσε στη γη...

Όλη η περιουσία του ήταν λίγα εκκλησιαστικά βιβλία στη γεωργιανή γλώσσα, απλά ιερατικά άμφια, λίγες εικόνες και μέρος των λειψάνων της αδελφής του Άννας. Κατά τον όσιο Εφραίμ τον Σύρο· “μοναχός ακτήμων, αετός υψιπέτης!”. Κόσμος πολύς άρχισε τότε να τον πλησιάζει τον μακάριο για να βοηθηθεί. Ο όντως φιλόθεος, ο πάντοτε φιλάγιος, ο μόνιμα φιλάδελφος και υπερβολικά φιλόανθρωπος πατήρ τελεί ακούραστα Παρακλήσεις, εξομολογεί συνεχώς και νουθετεί με περισσή αγάπη. Το 1938 κτίζει το μοναστηράκι της Αναλήψεως. Εδώ θα ιερουργεί κατανυκτικά, θα κηρύττει ταπεινά, θα εξομολογεί ακατάπαυστα, θα προλέγει τα δέοντα και θα θαυματουργεί μυστικά επί μία όλη εικοσαετία. Ο ιερός ναός και το λιτό του κελλί μετατράπησαν σε νέα κολυμβήθρα Σιλβάμ, προς θεραπεία πολλών ψυχικών και σωματικών ασθενειών πολλών.

Μετέβη προσκυνητής στη θεοβάδιστη Ιερουσαλήμ και το θεομητροσκέπαστο Άγιον Όρος, όπου συναντήθηκε με ιερές μορφές, που τον έπεισαν να μείνει εδώ, για να συνεχίσει το σωτηριώδες έργο του. Η παρουσία του ήταν θεόσταλη και η μαρτυρία του σίγουρα θεοκίνητη. Το 1941, κατά ιδιαίτερα θαυμαστό τρόπο, σώθηκε από βέβαιο θάνατο από τους Βουλγάρους, που τον είχαν συλλάβει προς εκτέλεση. Όλη η ζωή του κύλησε μέσα σ’ ένα συνεχές θαύμα. Με την πρεσβεία του αγίου Νικολάου θεραπεύθηκε, ώστε να δύναται κάπως ν’ αυτοσυντηρείται. Το θαύμα δεν ξένιζε τον όσιο Γέροντα, ήταν εντελώς φυσική κατάσταση γι’ αυτόν, που είχε εναποθέσει πλήρως πάσα τη ζωή του στον Κύριο και Θεό του.

[Ομιλία στο τέλος του πανηγυρικού εσπερινού της πρώτης ετήσιας μνήμης τού οσίου Γεωργίου Καρσλίδη στην Ι. Μονή Αναλήψεως Σίψας (2008, α’ μέρος)]

[Από το βιβλίο: (†) Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Ο Όσιος Γεώργιος της Δράμας. Έκδοσις Ι. Μ. Αναλήψεως του Σωτήρος, Ταξιάρχης (Σίψα) Δράμα 2016, σελ. 407]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)